

[Poulsgaard]

det, ved jeg ikke. Vi vil dog se lige så positivt på dette forslag i udvalget, som vi har set på det andet.

Hr. Bertel Haarder syntes, det var noget forfærdelig uhyggeligt noget, hvis det var sådan, at debatten kom herved i folketinget. Vi er folkets repræsentanter, og når Danmarks Radio indoktrinerer, som den i så uhyggelig grad gør – vi har den dér »Æh bæh bu«-udsendelse o. lign. i erindring – synes jeg, det er uhyggeligt, at ministeren, hver evige gang man her i folketinget ønsker at rejse en forespørgselsdebat, bare kan sige: det er ikke mit bord. Det er simpelt hen at skyde ansvaret fra sig, og derfor støtter vi naturligvis centrum-demokraternes forslag om, at vi kan få sådan nogle debatter her i folketinget.

Som sagt ønsker vi forslaget al mulig held og lykke, men tror ikke rigtig på, det kan lykkes at få samlet et flertal for det.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det forslag, centrum-demokraterne fremsætter her i dag, er efter socialistisk folkepartis mening et eksempel på, at papiret er taknemligt, og at det danske sprog, som centrum-demokraterne er så bekymrede for, er meget rummeligt. Forslaget – og ikke mindst bemærkningerne til det – viser, hvordan man kan bruge pæne ord som »ytringsfrihed« og »alsidighed« på en sådan måde, at de kommer til at betyde det stik modsatte.

Dertil kommer, at forslaget er gennemsyret af en mistæneliggørelse af Danmarks Radios medarbejdere, der fremstilles, som om de var en slags små æsketrolde, der benyttede enhver lejlighed til at bruge deres nære adgang til mikrofonen til at slynge egne private meninger ud i æteren.

Endelig lyser forslaget langt væk af en helt overdreven afstandtagen fra de i virkeligheden få udsendelser om såkaldt kontroversielle samfundsspørgsmål, som radioen har. Ikke ét ord om den ligegyldige og forfladigende popmusik, om de dødssyge, nedladende telefonspørgsprogrammer, om de andenrangs amerikanske og tyske kriminalfilm og om den evindelige ligegyldige underholdning. Det er de ting, der fylder Danmarks Radio umådeligt. Målt i forhold til det timetal, de får, er de kontroversielle emner ingenting, så jeg må på en måde give centrum-demokrater-

ne ret: det kniber meget med alsidigheden i Danmarks Radios programmer.

At medarbejderne i Danmarks Radio er en torn i øjet på centrum-demokraterne, får man tydelige beviser på ved gennemlæsningen: de skal ud af radiatorådet; der sidder to i dag valgt af de fastansatte medarbejdere, og de sidder der med ret til at forklare og forsvare sig og til at stemme imod de angreb på deres ytringsfrihed, som ikke mindst centrum-demokraterne retter imod dem; så de skal altså ud.

Der skal også i programlægningen sørges for, at medarbejderne ikke ved tilrettelæggelsen af udsendelserne, som det hedder, favoriserer bestemte holdninger og synspunkter. Hvordan vil centrum-demokraterne – hvis de da overhovedet vil det – egentlig sikre en levende, inspirerende og spændende radio, når medarbejderne skal være robotter, der ikke må vise engagement i noget som helst?

Nye veje i kunst, kultur og samfundsdebat er så godt som altid blevet skabt af folk, der var anderledestænkende og mere nyskabende, end mennesker er flest, altså netop folk med såkaldt kontroversielle meninger og indstillinger.

Det er efter SFs mening Danmarks Radios medarbejders pligt at være forrest i debatten og følge med i nye tanker og tendenser og kanalisere dem derfra, hvor de foregår; det kan robotmedarbejdere uden et personligt engagement ikke gøre. Har man et personligt engagement, skal man ikke være tvunget til at skjule det, uanset om man er medarbejder i Danmarks Radio eller politiker her i folketinget.

Centrum-demokraterne vil beskytte borgernes ytringsfrihed, ikke medarbejdernes, siger de. Vi føler ved læsningen af den slags, at det er fantastisk nødvendigt at beskytte også medarbejdernes ytringsfrihed og sætte alt ind imod, at der skal ske selvcensur og undertrykkelse af egne meninger i Danmarks Radio.

Centrum-demokraterne finder også, at programvirksomheden skal være sådan, at de udsendte programmer indeholder »troværdige og saglige oplysninger«. Det er der såmænd ikke noget særlig stødende i, men ved nærmere eftertanke må man alligevel spørge sig selv, hvem der skal afgøre, hvilke oplysninger der er troværdige og saglige. Hvem skal f. eks. afgøre, om de oplysninger, Dan-